

Rgl. Resolution af 19de Februar 1850 indførte Forandringer gjentaget i Rgl. Resolution af 14de Mai 1850 (Departements-Lidende for 1850, S. 1334—1335) nemlig saaledes, at de i Høiesterets Navn i Vestindien udfærdigede og med Gouverneurens Underkrift og Gouvernementets Segl forsynede Stævninger, ligesom tidligere efter Forhøvdelsen skulle fremsendes til Høiesterets Justitscontoir for at omlægges med behørigt Stempletpapir og med Høiesterets Segl at stadfæstes.

Denne Bestemmelse tilsigtede at være til Lettelse for de vestindiske Indvaanere og at fremme den hurtigere Afgjørelse af de fra Vestindien indstævnedes Høiesteretsager, men den kan af Vedkommende benyttes saaledes, at Indvaanerne i Vestindien komme i en ugunstigere Stilling end Moderlandets Indbyggere ved at maatte udtage Contrastævning til Høiesteret for at faae Sagen afgjort, hvor dette efter de almindelige Regler ikke vilde udtræves. Der kan nemlig bruges den Fremgangsmaade — som virkelig ogsaa er bleven brugt — at den af Gouvernementet udfærdigede Stævning af Appellanten foranstaltes forkyndt, og Overrettsdommens Execution derved bliver hindret, uden at Stævningen derefter hjemsendes. Da Sagen paa denne Maade ikke bliver optaget paa Høiesterets-Ordenen, er Appellanten ikke udsat for nogen Udeblivelsesdom, og om Indstævnte end ogsaa har antaget Sagfører for Høiesteret og tilstillet denne Sagens Documenter og Gjenpart af den forkyndte Stævning, for at hans Tare kan blive behørigt varetaget, kan Sagen dog ikke blive foretaget, uagtet han i Henhold til D. L. 1—4—33 burde have sine Omkostninger godtgjort af den ikke mødende Appellant, foruden at denne af Høiesteret skal belægges med Mulct for unødigt Trætte m. v. efter de for saadanne Tilfælde almindelig gjældende Regler. Vel kunne disse Ulemper undgaaes ved Contrastævnings Udtagelse, som derfor ogsaa i Almindelighed strax udtages i Vestindien af Indstævnte, men der kan dog være en eller anden Omstændighed, som forhindrer dette, og i ethvert Fald er det ikke i sin Orden, at Parterne i Vestindien skulle have særegne Byrder og Omkostninger, som ikke paa samme Maade finde Sted i Moderlandet. Dette gjæl-

der i Særdeleshed, naar Sagen er af den Bestaffenhed, at Vedkommende vilde kunne have aldeles unbladt at give Møde i Høiesteret.

Den her nævnte Mislighed er, som det fremgaaer af Stamps Erklæringer 4de Deel S. 659—662, allerede bleven erkjendt faa Aar, efterat Rescriptet af 13de October 1758 var udgivet. Efter hvad deri meddeles, maatte det antages, at et Rgl. Rescript af 13de October 1765 havde afhjulpet samme ved at bestemme, at General-Gouverneuren med hvert afgaaende Skib skulde til Cancelliet hjemsende verificerede Gjenpart af alle de til Expedition indleverede Concepter til Høiesteretsstævninger, og at Sagerne derefter skulde opføres paa Høiesteretsordenen. Denne Bestemmelse er imidlertid aldrig kommen til Udførelse, idet, som det har vilst sig ved en af Justitsministeriet foretaget Undersøgelse, Sagen rimeligviis er bleven henlagt, efterat Resolutionen er faldet, uden at den senere er expederet. Paa Grund af de nugældende Bestemmelser om vestindiske Sagers Indvarling til Høiesteret, vilde heller ikke hiin i Rescriptet indeholdte Foranstaltning nu være tilstrækkelig til at afhjælpe den omhandlede Ulempe, thi, da de vestindiske Sager ifølge Forordn. af 29de Mai 1807 § 1 først kunne foretages i Høiesteret 6 Maanedes efter Stævningens lovlige Forhøvdelse, vilde ingen Ansættelse af en Sag kunne skee efter et af Gouvernementet indsendt Gjenpart af Stævningen, der et ubviste, at Forhøvdelsen havde fundet Sted, hvorimod Tilstedekomsten af den med Forhøvdelsespaategning forsynede Stævning maatte oppebies.

Efterat Høiesteret efter Foranledning af Finansministeriet havde afgivet en Betænkning i Sagen, i hvilken der opstillede to Alternativer til Afhjælpning af de tilstedeværende Ulemper, og Gouvernementet havde tilraadt det ene af disse, i hvilket foresloges, at Foreviisning af Appellstævning til Høiesteret ikke skulde standse Execution af en vestindisk Overrettsdom i længere Tid end 6 Maanedes at regne fra Udløbet af den i Overrettsdommen fastsatte terminus executionis, medmindre der foreviises Attest fra Høiesterets Justitscontoir om, at Stæv-